USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **M. M.,** zastoupen JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2012, č. j. OAM-99/LE-BE02-PA03-2012, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2012, č. j. 48 Az 30/2012 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Ireně Slavíkové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2904 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

Výše uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2012, č. j. OAM-99/LE-BE02-PA03-2012, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany tak, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a ustanovené zástupkyni stěžovatele byla přiznána odměna za zastupování ve výši 8640 Kč.

Krajský soud nejprve v odůvodnění svého rozsudku zrekapituloval obsah žaloby, vyjádření žalovaného k žalobě, odůvodnění správního rozhodnutí žalovaného a zjištění ze správního spisu žalovaného.

Krajský soud poté uvedl, že v řízení o azyl jsou rozhodující pro posouzení jak naplnění zákonných podmínek, tak pro rozsah dokazování důvody uváděné žadatelem v jeho žádosti, při pohovoru nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Stěžovatel pak během celého správního řízení uváděl jako důvody pro podání své žádosti stávající nepříznivou ekonomickou situaci na Ukrajině, jež byla důvodem odchodu ze země původu a důvodem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Kromě ekonomických problémů jiné problémy na Ukrajině neměl. Nebyl členem žádné politické strany nebo podobného hnutí. Nebylo proti němu vedeno, ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Proto na stěžovatele nemůže dopadat důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Na stěžovatele se nevztahují ani důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť nebylo prokázáno, že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatel se ani ve správním řízení skutečností, které jsou taxativně vymezeny v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nedovolával. Stěžovatel tedy nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Stěžovatel nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, neboť žádnému jejímu rodinnému příslušníkovi uvedenému v ust. § 13 odst. 2 zákona o azylu nebyl azyl podle § 12 či § 14 zákona o azylu udělen.

Krajský soud též konstatoval, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Správní orgán podrobně posoudil žadatelovu zdravotní, rodinnou a sociální situaci a neshledal důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.

Dále se krajský soud zabýval tím, zda stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Krajský soud přitom dospěl k závěru, že stěžovateli v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí skutečně vážné újmy, neboť jedinou jeho obavou je, že by mu na Ukrajině mohlo hrozit nebezpečí nedostatku pro něj vhodné a dobře placené práce.

Protože stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, nepochybil žalovaný, pokud rozhodl o její žádosti podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu tak, že ji posoudil jako zjevně nedůvodnou, neboť stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly nasvědčovat tomu, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

II. Kasační stížnost

Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost ze dne 10. 12. 2012, v níž uved, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodu nezákonnosti

podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a z důvodu nepřezkoumatelnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel namítá, že krajský soud, stejně jako žalovaný správní orgán, neposoudil všechny významné skutečnosti z hlediska udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Soud sice uvedl, že vzal v úvahu zdravotní, rodinnou a sociální situaci stěžovatele, avšak podle mínění stěžovatel chybí rozvedení konkrétních úvah, proč v jeho případě nebyl shledán důvod pro udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů.

V žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel uvedl, že svoji vlast opustil z ekonomických důvodů, v České republice měl udělené pracovní vízum platné do dubna 2011, zajištěnou práci i ubytovnu. O vyřízení povolení k pobytu požádal zprostředkovatele, který ho připravil o peníze, ale prodloužení pobytu mu nevyřídil. V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že v České republice má družku O. Š., která má na území ČR povolen trvalý pobyt. Dále uvádí, že na Ukrajině neměl žádné sociální zázemí a nemohl zde zajistit obživu pro rodinu. V případě nuceného návratu na Ukrajinu by nemohl žít se svojí družkou. V České republice má stěžovatel jak sociální vazby, tak i zázemí, a tím, že by musel vycestovat, by byla porušena jeho práva chráněná článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterým je právo na soukromý a rodinný život, jež je garantováno mezinárodním právem. Krajský soud se podle názoru stěžovatele nezabýval otázkou integrace stěžovatele do české společnosti, jeho rodinnými vazbami i absencí ekonomického i sociálního zázemí v jeho vlasti, pouze okrajově některé z těchto skutečností vzal v úvahu v rámci přezkumu správního rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu, aniž by je zohlednil při vlastním posouzení a řádně je odůvodnil.

Podle stěžovatele je rozhodnutí krajského soudu ve vztahu k neudělení azylu z humanitárních důvodů nepřezkoumatelné, neboť krajský soud dostatečně neposoudil všechny okolnosti případu stěžovatele a nevypořádal se řádně s tvrzeními, které stěžovatel v průběhu řízení uvedl, a svoje rozhodnutí soud řádně nezdůvodnil.

Z odůvodnění kasační stížnosti je podle názoru stěžovatele zřejmé, že jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a že rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Stěžovatel závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností zrušil a věc vrátil soudu zpět k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je přesvědčen o tom, že jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu je plně v souladu se zákonem a řádně odůvodněno. Pro zrušení správního rozhodnutí či rozsudku krajského soudu není podle jeho názoru dán zákonný důvod.

Žalovaný své rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu považuje vzhledem k zjištěnému stavu věci za dostatečně zdůvodněné a odkazuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 1 Azs 5/2011, podle něhož pro posouzení důvodů hodných zvláštního zřetele je nutné prezentovat v průběhu správního řízení skutečnosti, v nichž by měl být takový zvláštní důvod spatřován. Správní

orgán přihlédl k rodinné, sociální i zdravotní situaci stěžovatele, nicméně žádné okolnosti zvláštního zřetele hodné neshledal.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že cílem jeho úsilí je zachování možnosti pobývat na území České republiky, kde chce pracovat a žít s družkou, která zde má povolená trvalý pobyt, tak k tomu žalovaný uvádí, že odůvodnění správního orgánu nepomíjí uváděné důvody, pro které stěžovatel opustil Ukrajinu a začal pracovat v České republice. K absenci dalších okolností způsobilých doložit výjimečnost situace stěžovatele pak žalovaný odkazuje na právní názor uvedený Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 2. 5. 2012, sp. zn. 1 Azs 3/2012, v němž se soud vyslovil k otázce rozsahu zjišťovaného skutkového stavu: „ ... Správní orgán zcela jistě nemá a ani nemůže mít povinnost sám domýšlet důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné. Správní orgán totiž není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel ve správním řízení sám předestřel“. Ve vztahu k namítanému porušení mezinárodních závazků, konkrétně článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pak žalovaný odkazuje ustálenou judikaturu nejvyššího správního soudu, a to na právní názor uvedený v usnesení soudu ze dne 5. 12. 2012, sp. zn. 6 Azs 22/2012, rozsudek ze dne 21. 5. 2010, sp. zn. 6 Azs 5/2010. Dále odkazuje na rozsudek soudu ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009, podle něhož : „ ... Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi.“

Námitku neudělení humanitárního azylu stěžovatel blíže rozvádí až v kasační stížnosti, neboť v žalobě tuto námitku vyjádřil jen velmi obecně, a podle názoru žalovaného tato námitka není důvodná. K problematice pobytu stěžovatele na území České republice pak žalovaný odkazuje na své vyjádření k žalobě ze dne 17. 9. 2012. Stěžovatel jezdil za prací do České republiky, přičemž v roce 2010 již na českém území setrval. Z vlastních slov vyplynulo, že si byl vědom nutnosti dostát podmínkám pro legálnost takového pobytu, stanovených zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky v platném znění. Následné nelegálnosti svého pobytu předcházejícího podání žádosti o mezinárodní ochranu si byl vědom, jak sám v pohovoru uvedl. Žalovaný podle svého názoru nepochybil, pokud shledal žádost stěžovatele i s ohledem na toto ustanovení zákona o azylu jako nedůvodnou, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Žalovaný tak rozhodl na základě zjištěného stavu věci, své rozhodnutí náležitě odůvodnil a ani soud neshledal v následné žalobě námitky, které by odůvodnily zrušení správního rozhodnutí, přičemž i soud svůj rozsudek náležitě odůvodnil. Kasační stížnost tak podle názoru žalovaného nemá opodstatnění. Žalovaný je navíc toho názoru, že kasační stížnost neobsahuje tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem spatřuje stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Žalovaný má za to, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky stěžovatele uplatněné v kasační stížnosti.

Žalovaný závěrem navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost ve smyslu ust. § 104a odst. 1 s. ř. s., příp. zamítnutí pro její nedůvodnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Kasační stížnost ve věcech azylu podle § 104a odst. 1 s. ř. s. musí být odmítnuta v případech, kdy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedl a Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitky stěžovatele ohledně neudělení humanitárního azylu, považuje za uplatněné v rozporu s ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť je stěžovatel neuplatnil v žalobě ke krajskému soudu, ač tak učinit mohl. Podle ust. § 104 odst. 4 in fine s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná, opírá-li se jen o jiné důvody,

než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud se k této otázce opakovaně vyjadřoval ve své dřívější judikatuře. Lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikovaném pod č. 685/2005 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém dochází soud k závěru, že *důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.*

Stěžovatel přitom v žalobě ke krajskému soudu uvedl pouze, že *„Žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu porušil § 14 zákona o azylu, neboť nedostatečně zvážil možnost uložení humanitárního azylu. Domnívám se, že dle § 14 zákona o azylu jsou na mé straně dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů.“*. Tyto námitky stěžovatel nijak blíže nekonkretizoval, proto je nelze považovat za řádně uplatněné žalobní body. Nejvyšší správní soud zde odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, v němž zdejší soud konstatoval, že žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.

Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud jde o stěžovatelovy ekonomické problémy v zemi původu, je třeba zdůraznit, že tyto nelze považovat za azylově relevantní důvody. Pokud jde o obecně namítané tvrzení o obavách z návratu do země původu, podepřené obecným popisem neutěšené ekonomické situace a obavami o živobytí, je nutno uvést následující : *„Především je třeba zdůraznit, že smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů vypočtených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu“*. (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 6. 11. 2003, č. j. 6 Azs 12/2003 - 49). Ustanovení § 12 zákona o azylu přitom vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně. Pouhá obava z ekonomických potíží po návratu do země původu, takovýmto důvodem není.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze považovat za řádně uplatněnou pouze námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v části týkající se neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť stěžovatel namítal již v žalobě, že se žalovaný řádně nezabýval naplněním podmínek podle ust. § 14 zákona o azylu.

K této námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného napadeného žalobou ke krajskému soudu vyplývá, že žalovaný se

na str. 6 tohoto rozhodnutí zabýval otázkou, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu. Přitom žalovaný dospěl k závěru, že z výpovědí stěžovatele v průběhu správního řízení nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu a že žádost o udělení azylu je ve vztahu k tomuto ustanovení zákona o azylu rovněž zjevně nedůvodná. Žalovaný se tedy zabýval žádostí stěžovatele i z pohledu možnosti splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu, přičemž řádně odůvodnil, proč stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, aniž by pominul některé tvrzení stěžovatele, které by mohlo být relevantní pro udělení humanitárního azylu.

Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na svou předcházející judikaturu týkající se humanitárního azylu, konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze kterého se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofu, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“*

Je také třeba připomenout judikaturu týkající se přezkoumávání rozhodnutí o humanitárním azylu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003, publ. pod č. 112/2004 Sb. NSS, ze kterého se podává: *„Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“* V případě přezkoumání rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu tedy soud ve správním soudnictví není oprávněn nahrazovat správní uvážení správního orgánu rozhodujícího o azylu svou úvahou a zkoumá pouze, zda je rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu přezkoumatelně odůvodněno.

V projednávané věci žalovaný uvedl svou úvahu o důvodech neudělení humanitárního azylu na str. 6 svého rozhodnutí dostatečně přezkoumatelným způsobem. Žalovaný uvedl, že posoudil zdravotní, rodinnou a sociální situaci stěžovatele. Žalovaný uvedl, že nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že nebylo respektováno jeho právo na rodinný život a rozhodnutími žalovaného i soudu byl porušen článek 8 odst. Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Snaha o setrvání s družkou na území České republiky a legalizace pobytu stěžovatele na území ČR není důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany ve formě azylu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, sp. zn. 6 Azs 5/2010, *cituji : „... důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. NSS dále konstatuje, že tím, že stěžovateli nebyla udělena ani doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť stěžovateli nic nebrání, aby toto své právo realizovat ve své vlasti. V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezbavuje jej to povinnostui dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou splněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR.“*. Neudělení azylu, humanitárního azylu či doplňkové ochrany neznamená porušení mezinárodních závazků České republiky, konkrétně Úmluvy o právech dítěte a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dalších úmluv. Dodržování mezinárodních úmluv není vázáno na zákon o azylu, nýbrž má všeobecnou platnost a v daném případě naplnění výše uvedeného lze hledat v zákoně o pobytu cizinců.

Z citované judikatury je zřejmé, že samotná míra integrace stěžovatele v České republice a existence zázemí na území České republiky není důvodem, který by zpravidla měl být správním orgánem zvažován jako důvod pro poskytnutí humanitárního azylu.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení dané právní otázky krajským soudem se naprosto nevymklo z obvyklé a ustálené rozhodovací praxe, když tatáž otázka již byla totožně posouzena a rozhodnuta opakovaně dříve. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečná vodítka pro vypořádání se s kasačními body. Zdejší soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností uzavřel, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji na základě § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2012, č. j. 48 Az 30/2012 - 16, pro řízení o žalobě ustanovena zástupcem advokátka JUDr. Irena Slavíková, která žalobce zastupuje i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci kasační stížnosti ze dne 10. 12. 2012 a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně – t. j. 21 % po 1. 1. 2013 – vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 504 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2904 Kč. Pro vyplacení odměny stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu